

Zážitky z Anglie

/rozhovor připravili Kamila Obršlíková (korekce), Veronika Úlovcová (rozhovor), Vít Zapletal (otázky) (6. A, 2013)/

Přinášíme exkluzivní rozhovor se studentem gymnázia Janem Lečbychem přezdívaným Lečo. Honza se před nedávnem zúčastnil zájezdu do Anglie a právě o tom nám poskytl rozhovor.

Dovol mi, abych se tě zeptala na pár podrobností ohledně tvé cesty. Kdy a na jak dlouho jsi v Anglii byl?

Byl jsem tam od 20. do 24. března. Takže pouze na pět dní, ale v Anglii jsem přespal pouze dvě noci.

Když mluvíš o spaní, kde jsi tam nocoval?

Byl jsem ubytovaný u přistěhovalecké rodiny. Náš pan domácí byl z Turecka a jeho žena z turecké části Kypru.

A jak mluvili anglicky? Bylo poznat, že jsou původem cizinci?

Čekal jsem, že nás ubytují v typické anglické rodině, jejíž členové budou umět dobře anglicky. Bohužel tato rodina, i když je na ostrovech již patnáct let, uměla hůř anglicky než my.

Dorozuměli jste se tedy nakonec?

My jsme rozuměli absolutně všemu, co řekli, avšak oni možná nerozuměli všemu, co jsme jim my říkali.

Když jste byli u Turků, dostali jste k jídlu nějakou tureckou specialitu, například gyros?

Gyros mám rád, ale moje nevyřčené prosby nebyly vyslyšeny. Je však těžké vařit pro lidi, které neznáte, proto nám dělali smažené jídlo s přílohou rýže nebo těstovin, vše završené dezertem. Dezert v podobě zmrzliny bodl, protože Turci měli doma vytopeno na přibližně 25 °C.

25 °C, to nemáme ani my doma, a že máme poměrně teplo. V termínu, kdy jsi byl v Anglii, u nás byly vánice a mrazy. Jak bylo na ostrovech?

Na ostrovech bylo zataženo, lehká zima, ta mi ale nevadila, protože mám zimu rád. Našemu hostiteli bylo, jak on říkal: „Cold, cold“, což byla jeho veškerá konverzace v autě cestou k němu domů (*smích*).

A jak tedy vůbec probíhal váš zájezd?

Ve středu po poledni jsme vyjeli z Velkého Meziříčí a přes noc jsme jeli Německem, Belgií, Nizozemskem a Francií. Zde jsme podstoupili pasovou kontrolu, která nás poměrně překvapila, poněvadž jsme si mysleli, že do Anglie není nutná. Pak jsme se nalodili na trajekt a v brzkých ranních hodinách jsme přepluli kanál La Manche. Po vyloštění se již následovala jen asi dvouhodinová cesta po dálnici do centra Londýna.

Zde tě přeruším s dalšími dvěma otázkami. Dalo se ve vašem autobuse přijatelně spát – vzhledem k tomu, že jste jeli přes noc? Říká se, že připlouvání do Doveru je díky jeho útesům nezapomenutelným zážitkem, jak slavné útesy působily na tebe?

Já osobně jsem spal poměrně dobře, ale vím, že někteří si naříkali na jakési podivné pípaní, které přetrvávalo takřka celou cestu, a nejspíš vycházelo z převodovky. Doverské útesy jsem moc neviděl, poněvadž, jak jsem říkal, pluli jsme v brzkých ranních hodinách a byla poměrně tma. Ovšem i to málo, co šlo vidět, bylo ohromující.

To muselo být velmi působivé. Nyní pokračuj, jaký byl váš program v Londýně?

V Londýně jsme vystoupili z autobusu a zahájili pochod městem. Občas jsme si cestu usnadnili jízdou metrem či nadzemkou. Říkám sice občas, ale dohromady jsme ve vlaku strávili asi hodinu. Z významných míst a památek jsme viděli London Tower, Tower Bridge, London Eye, Westminster Palace, Westminster Abbey, Big Ben, nakoukli jsme přes mříže do Downing Street, pokračovali jsme na Trafalgar Square, Piccadilly Circus, následně jsme viděli Buckingham Palace a vše jsme završili hvězdárnou v Greenwichi, která bohužel už měla zavřeno. Mezitím jsme ještě měli rozchod na Oxford Street, kde je mnoho světoznámých obchodů. Zde jsem si koupil kraťasy Chelsea.

To bylo jistě velmi vyčerpávající, poté jste si již jeli odpočinout k vašim hostitelům?

Ano, v Greenwichi jsme již nastoupili do našeho autobusu a jeli jsme na meeting point (setkávací místo, pozn. redakce). Zde jsme měli pěkný zážitek, autobus zastavil na jedné ulici z poloviny plné aut a paní průvodkyně vyvolávala spolubydlící. My jsme zatím koukali z okna a prohlíželi si auta ubytovatelů. Poměrně se nám líbil jeden Vauxhall (britská obdoba Opelu) a doufali jsme, že ten bude „našeho“ Turka. (Ten se jmenoval Bakir.) Po asi deseti minutách v autobuse už byla skoro jen naše třída a i Vauxhall odjel. Pak to ale přišlo, průvodkyně vyvolala mě a mé dva spolunocležníky, Tomáše a Víťu. Vystoupili jsme z autobusu a přivítali jsme se s panem Bakirem, což byl postarší pán mohutné postavy. Po podání si ruky jsme však zamířili na druhou stranu, než byla většina aut. Na této straně byla auta jen dvě, nějaké BMW a cosi, co nešlo kvůli tmě rozeznat. Potom pan Bakir odemknul dálkovým ovládáním auto a otevřel kufr. V tu ránu jsme věděli, že máme vyhráno. Pan Bakir byl majitelem Mercedesu C220. Od této chvíle již netrvalo dlouho k příjezdu do cíle. Paní Bakirová nás mile uvítala (uměla aglicky lépe než pan Bakir) a říkala nám, že dokonce byla i v Praze. K večeři jsme měli smažené rybí prsty a přílohou byla rýže s kukuřicí. Po večeři jsme se podívali na fotbal (Brazílie vs. Itálie) a šli spát.

Předpokládám, že po tak namáhavém dni jste spali dobře.

Ano, spali jsme všichni velmi dobře.

A jak probíhal váš další den?

Ráno jsme vstali, nasnídali se.

Co jste měli ke snídani?

Toasty a k tomu jsme si mohli vybrat ze dvou druhů jamu, karamelu a nutely. Potom nás pan Bakir odvezl na meeting point.

V kolik to bylo hodin?

Na meeting pointu jsme měli být v osm, ale pan Bakir nás tam vyložil už na půl osmou.

Kam jste jeli potom?

Jeli jsme do univerzitního města Oxford. Zde jsme si prohlédli velmi známou Christ Church College, chrám univerzity a univerzitní jídelnu, ve které večeřel i Harry Potter. Kolem poledne jsme měli rozchod. Koupil jsem si octové brambůrky, britskou specialitu. Odpoledne jsme jeli do Windsor Castle, sídla královny. Zde jsme si prošli hrad a viděli jsme i legendární domeček pro panenky velký několik metrů. Vše tam bylo velmi realistické, prý dokonce ve sklepích byly malinké lahvičky s vínem.

Páni, a pro koho byl určen?

Pro jednu z královen. Navíc, Alžběta II. byla zrovna na hradě.

A potom už jste jeli zpět na ubytování?

Ano, poté jsme již jeli na meeting point. K večeři jsme měli smažené kuřecí nugety a k tomu těstoviny s bylinkami a sýrem. Chvilí po večeři nám Bakirovi přinesli zmrzlinu. Zrovna jsme se dívali na fotbal Anglie vs. San Marino.

To byl asi vůči San Marinu poměrně masakr, že?

Ano, ale už si nepamatuji, kolik to skončilo.

Jak jste se rozloučili s Bakirovými?

Vyfotili jsme si je a pan Bakir nás odvezl na meeting point. Tento den (sobota, pozn. redakce) ráno sněžilo. Pan Bakir nás vykládal na meeting pointu a zavtipkoval si: „Cold weather, fresh weather, Czech weather“. Potom odjel. My jsme čtyřicet minut zmrzali na meeting pointu, než přijel autobus. Tím jsme jeli do Brightonu. Tam naštěstí bylo lépe. Nesněžilo.

Brighton je tuším přímořské letovisko, je to tak?

Ano, Brighton je u moře. To byl také důvod, proč si tu jeden z králů Anglie zřídil lázně. Královský pavilon je dnes památkou. Proto jsme ho navštívili. Pak následoval přibližně pětihodinový rozchod. Během něho jsme navštívili spolu s děvčaty legendu anglických obchodů s oblečením, Primark. Potom jsme šli na pláž. Měl jsem v batohu přebytek rohlíků, které jsme naházeli rackům.

V moři jste si, předpokládám vzhledem k teplotě, asi nezaplavali.

Vyloženě v pravém smyslu slova nezaplavali, ale to ovšem neznamená, že bychom se nenamočili. Já jsem byl první, kdo nestihl utéct před vlnou, což mimochodem byla skvělá zábava. Já jsem se namočil jen po kotníky, ale měl jsem látkové boty a potom jsem je musel sušit u přímořské hospůdky nad ohněm (*smích*).

Když říkáš jen po kotníky, znamená to snad, že se někdo namočil více?

Ano, Terka to nestihla a namočila se až po stehna (*smích*). Nicméně potom už rozchod skončil a jeli jsme domů. Ale ani cesta zpět nebyla úplně dokonalá. V Doveru nás nepustili na trajekt a museli jsme tam čtyři hodiny čekat na další. Potom jsme už jen přepluli přes kanál a jeli jsme domů. Ovšem kanál byl v tu dobu poměrně rozbouřený, takže trajekt se poměrně houpal. Mně osobně to nevadilo, ale někteří na tom tak dobře nebyli.

A kdy jste dorazili do Velkého Meziříčí?

Domů do Meziříčí jsme dojeli v neděli, kolem šesté hodiny večerní. Z cesty jsme však byli dost znaveni, proto většina účastníků zájezdu z naší třídy v pondělí zůstala doma.

Lečo, mockrát ti děkujeme za tento obsáhlý rozhovor. Měj se pěkně a třeba se sejďeme zase někdy příště, až se vrátíš z další cesty do ciziny.
